

Publicerad 2015-11-13 19:55 av Petei

Sexton

Så sirar himlavalvet genom springorna i den våta asfalten i perfekt synkronisering med ditt bakhuvud som landar på kinden av ditt alltid så sympatilösa trädgolv igen.

Du låter fjäderlätta penslar färga organen i din kropp svartare än pupillen som ditt ögas bruna iris omringar. Inte ens tränade marinsoldater når dit - de fastnar mot din hud och faller från din kropp likt ett skyfall från norr.

Lägg ditt finger mot min handled, mot de grönbå träd som sträcker sig ner mot mitt armveck, och lyssna på min orytmska puls som låter precis som din. Ovanför din ligger nästan obefintliga ärr obekvämt.

Du skrattar åt mina vardagliga metaforer och säger att jag som aldrig skadat mig själv inte heller känt din smärta. Jag ler och förundras över din klumpighet. Skär ett sträck mellan mina lungor och dra undan mitt skinn - min värld av ruiner fyller upp horisonten bredvid dina kläna broar över handleden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Petei med Poeter.se id #33254 innehar upphovsrätten